

різними кутами
пробуючи його на
дотик. Чи то, бува, не
фальшивка?

А потому Друїд
відступає назад. І на-
суплено каже:

— Ваші скарби —
ПІДРОБКА! А особ-
ливо жалюгідна — ота
пародія на беззубого
дракона. Які ж ви без-
сердечні, що вчинили
таке з беззахисним ство-
рінням. Ми дамо йому
притулок на Завтралії.

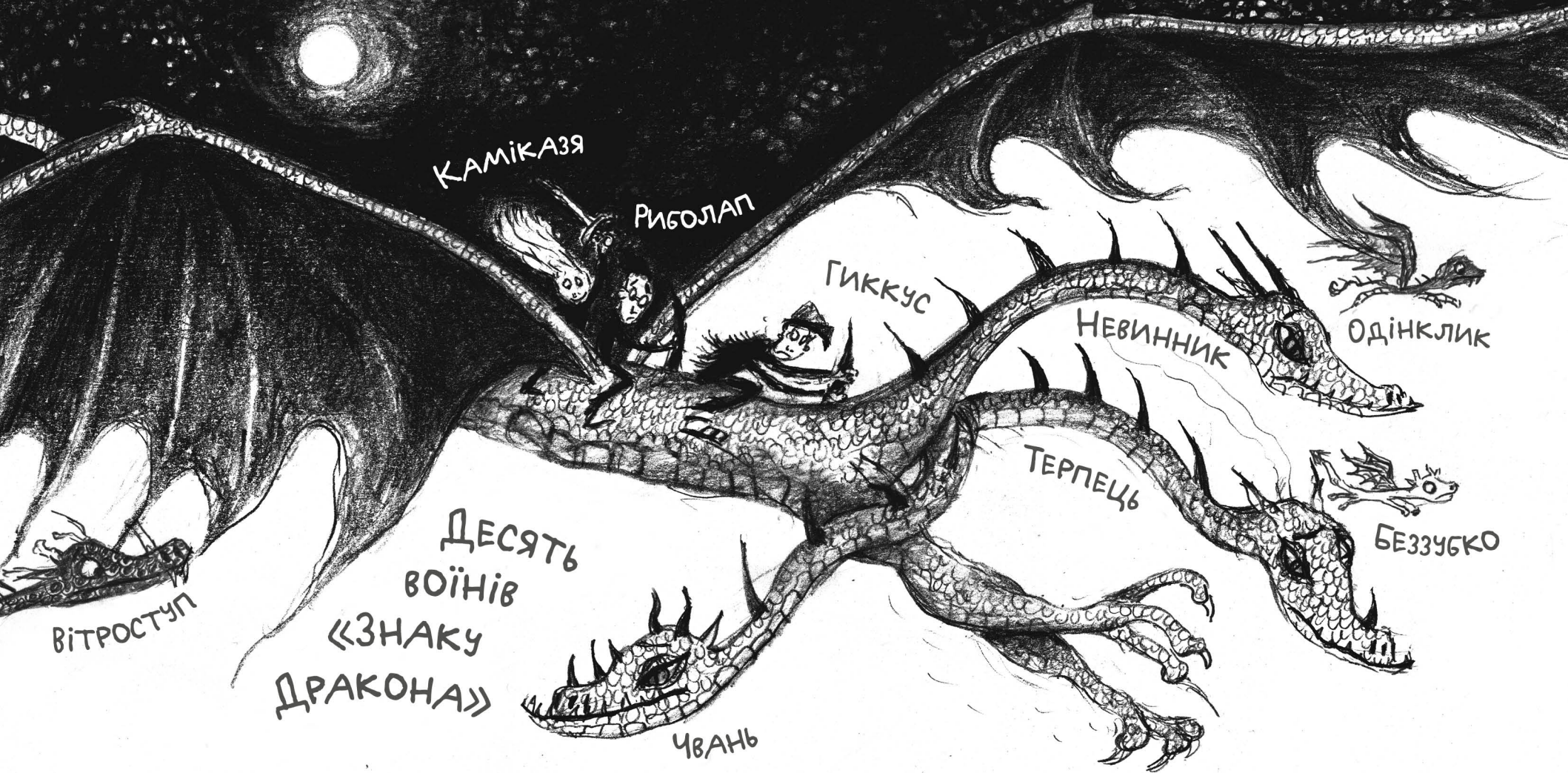
(Мац-Мацатур про-
сто вирвав зуби в не-
щасного поштового
дракончика, щоб

видати його за
справжнього без-
зубого дракона, зга-
даного у Пророцтві.)

Мац-Мацатур зблід, як
овеча вовна.

— Що до тебе, Мац-Ма-
цатуре, — веде далі Друїд-
Заступник, — то знай: хто посміє
завітати на Завтралію з даром,
який виявиться неприйнятним, той
сам і його посіпаки загинуть швид-
кою і страшною смертю. ПОСТАНЬ-
ТЕ-НО, ЗАХИСНИКИ-ЗАСТУПНИКИ
ЗАВТРАЛІЇ! А ПОСТАНЬТЕ І ЗРОБІТЬ-
НО СВОЮ ЧОРНУ СПРАВУ!

Пісок навколо Мац-Мацатура та його
посіпак завирував. Земля виплюнула не-

Гиккус нервував, і воно й не дивно, бо на спустошеній вогнем землі хазяйнував Скаженець і його дракони-заколотники. І нічого так не хотів Скаженець, як уполювати Гиккуса — так-так, саме Гиккуса. Дракон Скаженець урочисто запрягся, що спалить дощенту весь світ, аби лиш упіймати хлопця. Він присягнувся, що не зали-

шиться жодної скелі, жодного острова, жодної печери, де цей тип почуватиметься в безпеці. І ось потемок летів над тим, чим став світ через це несамовите, на межі безумства, полювання: під ними розкинулася обвуглена й оплавлена земля, чорніли понівечені стовбури дерев, лоснилися чорною сажею потрошені скелі.

Оте останнє життєстєврднє «ГАВ!» — чи не напружилися тоді бунтівні дракони, що заповнювали береги?

— Хрющџку! — зашепотів до хрюща Гиккус.

— Еге-гей! — загорлав хрющ у відповідь, жваво замахавши рожевими лапками. — Я тебе ба-а-ачу! Як здоров'я, бабусю? Де твоя зубна щітка?

Він із дзижчаннєм носився вперед-назад, а його п'ятачок невпинно винюхував щось у повітрі.

І цього разу бунтівні дракони вздовж берега точно ворухнулися. Заворушилися їхні лапи, затремтіли повіки, от-от розплющатся...

— У-У-УХХХ! — проспівав хрющ, і його п'ятачок збудливо затремтів. Він упізнав запах Гиккуса. — Я ЗНАЮ ЦЕЙ ЗАПАХ! Я ШУКАВ ТЕБЕ! Я ЙШОВ ТВОЇМ СЛІДОМ! — радісно запищав хрющ, і для нашорошеного Гиккусового вуха цей голос був тихим і мирним не більше, ніж трубний голос Громопляя Галакера — його багаторічного наставника і тренера — у ті моменти, коли той судив гатибольний матч, чи любовний погук велетенського моржа, котрий намагається докричатися до моржихи, відділеної парою миль крижаних завалів.

ЕГЕ-ГЕЙ!

— Я і той чувак-зі-шнобелем грали в одну гру, і я вистежував тебе всю дорогу вгору річкою! Диви, чувак-зі-шнобелем! — переможно проспівав хрющ до Лакузька, всіма чотирма лапками показуючи на Гиккуса. — Я ЗНАЙШОВ ЙОГО! Я ЗНАЙШОВ ЙОГО! Я ВПІЗНАВ БИ ЦЕЙ ЗАПАХ БУДЬ-ДЕ!

— Скажи цій скотиняці, щоб стулила пельку! — просичав Лакузько, висолупивши від жаху очі.

— Хрю-хрющџку! — прошепотів Гиккус зі спини смертоносного потемка. — Ти молодець, але тепер ми граємося в ІНШУ гру... у зовсім ІНШУ гру... Ця нова гра називається «Мовчи-як-риба». Вона дуже прикольна. Ти граєш з нами?

— У-у-х, граю! — писнув хрющ. — Прийміть МЕНЕ! Дивіться, як я граю!

— Мовчи як риба. Мовчимо як риба... — нагадав йому Гиккус, прикладаючи пальця до рота. — Цсс...

І хрющ ураз зосередився, міцно стулив свою маленьку пащу і навіть дихати перестав, дедалі більше багріючи та роздуваючись. Збільшившись утрое, він несподівано здувся з гучним: ЧПОК!

